

59 אמרו ליה, ולא סבר ליה מיר להא דבר יהודת, دائم ר' רב יהודת,
 60 ליה אָדָם את הַעֲנִינוֹ שְׁקִיבָּל עַל עַצְמָהוּ, ואוכל בו בים, ופֶרֶעֶץ
 61 העניינו בים אחר, ואם כן, אבל היום מהסעודה, ובוים אחר תשליט
 62 הענייןך. אמר ?הו רבי יהושע, איני יכול מפני שפֶתְעִינָה חָלוֹן הוּא,
 63 ואמר ר' בא בר מהכיא אמר ר' רב חמא בר גורא אמר ר' רב, יפה
 64 פֶתְעִינָה לְחָלוֹן, באש לְגַעֲרוֹת, ואמר ר' רב חסידא, וכו' בים, ואמר
 65 ר' יוסוף, אֲפִילּוּ בְּשֵׁבֶת, חָרֵי שאן לדוחות ליום אחר.
 66 שנינו במשנה: ואם הַתְּחִילָו אַין מְפִסְיקָן, מְפִסְיקָן לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ
 67 ואין מפסיקין לתפילה. מקשה הגמרא: מדוע הוצרך התנא לשנות
 68 יאץ' מפסיקין לתפילה? הא תנא ליה רישא – הרוי כבר שנה
 69 בתחליה, זאמ התחלilo אַין מְפִסְיקָן? מתרצת הגמרא: מה שנינו
 70 בסיפא, אַתָּא לְרַבִּי תֹּווֹה – בא להשמעינו שהלומד תורה איינו
 71 מפסיק לימודו בכדי להתפלל, והרי זה דין אחר שלא אמר בתחלית
 72 המשנה. דתניתא, חברים שחייו עופקון בTORAH, מפִסְיקָן לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ
 73 שְׁמֻעָה שייא מהתורה אַין מְפִסְיקָן לְתִפְלָה.

74 אמר ר' יונתן, לא שננו שהלומד תורה איינו מפסיק, אלא בגון רב' כה – לא נאמר בהם איסור זה.
 75 שמעון בן יוחי ותבירי, שתורתן אומנו – שעוטקים ר' בתורה,
 76 ואינם מפסיקים לימודם לצורך אמונה, אבל בנזן אלו שפסיקים
 77 למידוננו כדי לעשות אמונהוננו, כל שכן שפסיקון לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ
 78 ולתפללה.

79 מקשה הגמרא: והתניתא, בשם שאין מפסיקון לְתִפְלָה, בך אין
 80 מפסיקון לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ, משמע שאף מי שתורתו אמונה, אינו
 81 מפסיק לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ, וקשה על דברי רבי יהונתן. מתרצת הגמרא: כי
 82 הני הדריא – מה ששמענו בביבליה זו, מדובר בשעותם בעיפור שנה,
 83 שהו עולים שבעה שנים לעלייה, ונושאים ונונאים אם השנה
 84 ראויה וצריכה להתעורר, ובשתעת המשא וממן לא היו מפסיקים אף
 85 לקראית שמע. دائم ר' בא בר אהבה, וכן הני – שננו סכ"י
 86 ר' יונתןיא, אמר ר' אלעזר בר ארזוק, בשינויו עופקון בעיפור
 87 השינה ביבנה, לא הני מפסיקון לא לְקָרִיאָת שְׁמֻעָ ולא לְתִפְלָה.

88 **משנה**
 89 המשנה מבארת גוירות חכמים על הוצאה בערב שבת, שמא יוציא
 90 בשבת: לא יצא החיתט במקתו בערב שבת ספיק לחשכה, שמא
 91 ישבח ויצא עם המחת בשבת. וכן לא יצא הלבלך – הסופר
 92 בקהלוםשו.
 93 גוירות חכמים נוספת בשבת עצמה, שמא יעבור על מלאכה
 94 דאורייתא בשבת: ולא יפללה – יסר את הבנים מבללו – מבדגו, ולא
 95 יקרא בשבת לאור הנר, שמא יקוף את הנר כדי לקרב שמן לפטילה
 96 כדי שתדרל יפה, וחביב ממש מבעיר.
 97 אופן שמותר לאור הנר: באמת אמרו, החזן הקורא בתורה
 98 בבית הכנסת, רואת תיבות קווין בלילה שבת, כדי לדעת
 99 היכן ציריך לקורא מחרה, אבל הוא לא יקראי.
 100 גוירה נוטפת להרחק את האדים מעבירה דאורייתא: ביוציא בו עשו
 101 הරחקה אחרת לעבירה, ואמרו לא יאכל חוב עם חובה, על אף שם
 102 הוא טמא, מפני הדגל עבירה, שלול לבא עליה והוא אסורה
 103 באיסור ברת יקראי ביה.

104 **גמרא**
 105 שנינו במשנה שאסור לחיתט לצאת במחתו בערב שבת עם חשיבה,
 106 שמא ישכח ויצא עמה מושתחרש. הגמרא מביאה משנה ומהולכת ר' ערא
 107 אמראים בבאיורה, כדי להזכיר אחת השיטות ממשנתינו: הן
 108 התרם במסנה (יעיובין צט), לא עימוד אדם בראשות תחריר, וויציא דיוי
 109 וראשו ווישחה מכל בירושות הרבבים, וכן לא יעמוד בראשות הרבים
 110 ויוציא דיוי ורשו ווישחה מכל בירושות היהוד, שגורו שם ישכח
 111 שהוא שבת וויציא או ינис את הכליל אליו, וויחייב חטא. אבל אם
 112 הכתים ראשו וויזבז – ורוכ וגופו לפקוד שווא שותה, מותר לשחות,
 113 שבאupon זה יש היכר לזכור שהוא שבת, ואין חשש שיוציא או ינис
 114 את הכליל למקום שהוא שם.

107 **גמרא** מביאה מימרא נוספת במשנה: ואמר ר' בא בר מהכיא, אמר
 108 ר' חמא בר גוריא, אמר ר' יפה – מועליה תענית לחולום רע,
 109 בכדי לבטלו, באש לגערת שמנערים מהפשטה, לבטלה ולהוציאיה
 110 מהעלום.
 111 אמר ר' רב הסדר, וכו' בים – דזוקא כמשמעותה באותו יום שחלם.
 112 ואמר ר' יוסוף, מותר להעתונת אפיילו בשפט.
 113 הגמרא מביאה מעשה בענין זה: רב' יהושע בריה דרב אידי, איקלע
 114 לבי אשי – הוזמן לביתו של ר' אשא, עברי לה' עיגולא גיליא
 115 – עשו לבבוזו סעודה עם עגל שהוא שלishi לאמו. אמרו ליה בני
 116 ביתו של ר' אשא, לטעום מר מידי – יטעם נא הרוב משזה. אמר לה'
 117 רב' יהושע, אני יכול, כיון דבתענית יתיבנא – אני יושב בתענית.

59 קושיא נוספת על רבא: **וחתנייה** בבריתא, לא יצא חתימת במחתו
התהובה בגנדו בערב שבת עם חשיבת, ומפורש שגורו באופן זה
 60 אף בערב שבת, שהוא מושתת אחרית, לא יצא חתימת במחתו.
 61 מתרצת הגמרא: **הא מעי – בריתא זו, בשיטת רבי**, בשיטת רבי
 62 יהודיה ריא, דאמר, אומן המוציא חוץ בשבת בדריך אומנות, הדינו
 63 בדרך שיזען לעפומים בחול, **ח'יב** חטא בדין שעבר על אישור
 64 החוצה מודוריתא, ולשיטתו חיטוי מוחטת התהובה בגנדו
 65 חייב, כיון שדרכו ברכך. וכן גורו בו חכמים שלא לצאת ברכס מזור
 66 להшибה, שהוא ישכח ווועיצה משחשיבה וי אברה על אישור תורה.
 67 ובפי דתנייה בבריתא, לא יצא חתימת בשיטת מרשות היהוד לרשות
 68 הרבים במחתו התהובה לו בגנדו, ולא יצא הנגר ברכס אורך
 69 ושווה בעין סרגל שפאנון, ולא יצא הסוך בגדים במישקה – וחוטו
 70 שפאנון, ולא יצא גדרי – ארוגן באירא – עצמן שפאנון, ולא יצא
 71 הצלב – צובען ברכומא – עמר צבעו בעקבים שונים שפאנון,
 72 שמראחו ללקחותו לבחור את העבע שריצען, ולא יצא השולחני –
 73 פרוט מטבחות בירען שפאנון, אם יצא בך אחד מכל אלה, פטור
 74 מהטאת, בין שאין זו דרך החוצה, אבל אסור מדרבן לעשות כן,
 75 דברי רבי מאיר. רבי יהודיה אומר, אומן המוציא בך אינטנא, בגין
 76 אחד מאומנים אלו שהוציא באופן האמור בו, **ח'יב** חטא, אף שאין
 77 דרך שאר בני אדם להוציא, רק שיכון שדרכו של האומן בך הרי זה
 78 כדרך החוצה עצמה, ושאר כל אדם שהוציא באחד מאומנים אלו,
 79 פטור, בין שאין דרכו להוציא. קר.
 80 הגמרא מקשה תורת שטי הילך – שנינו ברייתא אחרת,
 81 לא יצא חוב לרשות הרבים בשבת ברכיס – כיון שפטור מהטאת, אבל אסור
 82 כדי לקבל את הזיכר, ושנינו ברייתא אחרת, לא יצא חוב בשבת
 83 מדרבן. **ותנייה אידך** – ושנינו ברייתא אחרת, לא יצא חוב בשבת
 84 בכיסו, אם יצא עמו **ח'יב** חטפה. מתרצת הגמרא: אמר רב יוסף,
 85 לא קשא, ריא – הבריתא שפרטה, בשיטת רבי מאיר הדיא, הסובר
 86 שאף אם שדרכו של אותו אדם בך, בין שאין דרך שאר האנשים
 87 להוציא, רק, פטור. **הא** – הבריתא שחייב, בשיטת רבי יהודיה האיא,
 88 שכיסו שדרכו להוציא בך בחול, חייב.
 89 אמר מקשה על רב יוסף: אמר ליה אמר לרב יוסף, אמר ר' דשמעת
 90 ליה – מה שניתן לומר שמעת לרבי מאיר שפטר מהטאת, הדינו ר'ק
 91 במדוי דלאו הילנו אודריה – בדבר שארון דרכו ברכך, בגין כל הדברים
 92 השניים בבריתא לעיל שדרך החוצאים היא ר'ק ביד, ואף האומן אין
 93 דרכו להוציא באופן אחר אלא בשרואה להרבי על אומנותו, אך
 94 במדוי דתנייה אודריה – ב Adams שדרך החוצאות היא ר'ק באופן זה, בגין
 95 וב היוצא בכיסו, מי שמעת ליה – וכי שמעת שרב ר'ק פטור אך
 96 בו. ומוכיח אמר את דבריו: **דא לא טיפא ה'ב –** שאם לא תאמר
 97 לך, אלא תאמר שלרבי מאיר פטור כל שאין זו דרך החוצה שאר
 98 האנשים, אף שארם זה וזרכו, אבל מעתה של הילוקשות, שחריות
 99 שאינו אומן ואינו יודע לעשות כדריך האומנים, שחקק כבודת קב'
 100 בבקעת – חתימת עץ בשבת, לרבי מאיר הסובר לגבי החוצה שרכ
 101 בשיעושים כדריך המלאכה חביבם, **ה'ב נמי** – האם אכן נאמר דלא
 102 מהטיב – שמכיוון שאין דרך חיקיקת השם ייקון בליך האומן ברכך, אלא דרכ
 103 האומן לחזק שלשה קבין, איין ל'זיבח חטא מושם ייקון בליך
 104 מלואכת מכח בפטישו, ואם כן לרבי מאיר לא יהיו חביבים אלא
 105 האומנים העשויים את המלאכה בדורכה, והרי לא יתכן לו מושם שחדירות
 106 היהיה פטור, שלא לא מלאכה גמורה היא. אלא ודאי אף הדיות שחקק
 107 קב' חייב, בין שבל דרכ' חיקתו כך מפני שאינו בקי בחיקקה. והוא
 108 הדרין לגבי זב, בגין שבל דרכ' החיקתו כך מפני שאינו באופן זה, חייב,
 109 אף שאר האנשים אינם יוצאים באופן זה.
 110 רב המונגן מיישב את סתרת הבריתות באופן אחר: **אלא אמר רב**
המנגן, לא קשיא סתרת הבריתות, **באן –** בבריתא שחיביה,
 111 מודרך גוב בער שטוי ראיות – שראה שרי ראיות בלבד, שעריך את
 112 היכיס כדי לבדוק אם ראה ראייה שלישית וחיב על הצעטה, **באן**,
 113 וכיון שעריך לו הרי זה נחשב דרכ' החוצה ולכך חייב על הצעטה,
 114 – בבריתא שפרטה, מודרך גוב בער שלוש ראיות, ששוב אין ציריך
 115 עצמה, וגورو חכמים גוירה אחת, שהוא יבוא להוציא בידו בשבת
 116 – ויעבור על אישור תורה.

1 **ובן הדין גם בנת** – כל שדורכים בו ענבים לין.
 2 **הגמרא מסתפקת מה דין הכרמלית, ומביאה בה מחלוקת/amoraim:**
 3 **אייעיא** להו – הסתפקו בני הישיבה, **ברמלית**, כגון בקעה, שמדרנן
 4 אסור להנכיס ולהוציא אלה מרשות אחרית, מא – מה דינה לענן
 5 לעומת ברשות היחיד או רשות הרבים ולהנכיס ראשו לתוכה
 6 לשותה. **אמר אבי,** ריא **היא –** אף היא בך דינה, כמו שאשרה
 7 המשנה לעשות כן ברשות דאוריתא, בך הכרמלית אסורה. **רבא**
 8 אמר, הכרמלית אינה אסורה, כיון שהיא גופה – הכרמלית עצמה,
 9 האיסור להוציא מותחה לרשות היחיד או לרשות הרבים הוא רק
 10 גוירה דרבנן, **ואנן ניקום –** וכי אנו נעמוד ונגוז גוירה שלא לשותה
 11 הימנה, לדגור שלא יעבור על גוירה דרבנן שלא להוציא כל
 12 הכרמלית.
 13 אבוי מביא ראייה לדברי: **אמר אבי, מנא אמינא לה –** מהיין
 14 למדי ר' לומר שאף ברשות דרבנן גורו חכמים שהוא יבוא להוציא
 15 כהן, **דקען –** שנינו במשנה זו **'בן בנת'**, וש לרבר מא' גת –
 16 באיה גת מדבר, אי בוגת יהיא רשות היחיר, בגין שגבורה עשרה
 17 טפחים ורבה ארבעה לעילו), ואמר התנא שאסור לעמוד ברשות
 18 הרבים ולשותות בתוכה, **תנייא –** הרשינו כבר במשנה שלא יעמוד
 19 ברשות הרבים ישחה ברשות הדין. **אי –** ואם מדבר בגת שהיא
 20 רשות הרבה, בגין שאינה גבורה אף שלשה טפחים, ואמר התנא
 21 שאסור לעמוד ברשות היחיד ולשותות ממנה, **תנייא –** הרי גם זה
 22 כבר שניינו במשנה. **אלא לאו –** על ברוח מדבר בגין שהיא
 23 ברמלית, בגין שבוחה משלשה ועוד ערשות טפחים, ואסור לעמוד
 24 ברשות היחיד או ברשות הרבים ולשותות הימנה, הרי שגורו גם
 25 ברשות דרבנן שמא יבוא להוציא ממנה.
 26 רבא דוחה את הוכחת אבי: **רבא אמר, ברשות דרבנן לא גורו, ומה**
 27 שאמר התנא **'בן בנת'**, אינו לענן פועל, אלא לענן פועל, ובן
 28 אמר רב ששת, שהוא שאמיר התנא **בן בנת** הוא לענן פועל.
 29 ובמאורת הגמרא את שייכות הדין בה לענן מערש: דתנן מערש על
 30 מעשות פ"ד מ"ד), שותין יין בששתה מوطה על הפת ולא החזיא את
 31 הין מוחץ לנת, בין אם מוג את הדין על הפת – בין חמימים, בין אם
 32 מוג על **הצונן** – בנים קרם, ופטור ממעשה, כיון ששתייה על הגת
 33 היא שתית עראי, וקדום שהיין יורד מוגת לבור לא נגמרה מלאכת
 34 שאף אם דרכו של אותו אדם בך, בין שאין דרכו שאר האנשים
 35 להוציא, רק, פטור. **רב ברכבי צדוק מחייב** לעשר בכל אופן במרקחה שמווג, מושום
 36 שהמוגה במים מחשייב את השתייה, והיא נחשבת לשתיית קבוע
 37 החביב בתמעשר. **וחביבים אומרים**, מוג את הדין על **הצונן**, **ח'יב**
 38 במערש, בגין שאין אפשר להזכיר את הין הנשאר בבסס לנו ממי
 39 שימושים חמימים את הדין, ונמצא שמווג על דעת לשותה את
 40 כולם, ושתיתו נחשבת לשתיית קבוע, אך אם מוג על **הצונן**, פטדור
 41 ממערש, **מפני** שאם ריצה הוא **מוציא את המושטר לגת, ושתיתו**
 42 נחשבת לשתיית עראי. ועל כך אמרה המשנה **'בן בנת'**, שאמו של מני
 43 שסוביר שהתירו לשותה על הגת בלבד לעשרה, גורו שלא יעמוד חזין
 44 לגת ושתה בגת, אלא אם מכניס ראשו ורוכבו לגת.
 45 הגמרא מקשה על רבא ממשנתנו: **תנן, לא יצא חתימת במחתו**
 46 **סמוק לחשיבת**, **שמא ישבח ויאז**. **מאי לאו –** האם לא מדבר
 47 **התהובה לו המוחט בגנדו**, שאף אם יוציא מהישך אין בה אישור
 48 דאוריתא, והרי אין דרכ' החוצה ברכך, ומובהר שגורו באיסורי שבת
 49 אף מושם אישור דרבנן. מתרץ רבא: **לא –** אין מדבר שתחובה
 50 ברכך, אלא דקעט ליה בידיה – שמחזיק את המוחט בידו, והגירה
 51 היא שמא עברו על אישור תורה.
 52 ראייה מבריתא לאבי: **תא שמע, לא יצא חתימת במחתו התהובה**
 53 **לו בגנדו**. **מאי לאו –** האם לא מדבר בערב שבת, אף שאסור ר'ק מדרנן, הרי שגורים
 54 שמא יבוא להוציאה בשבת, אף אם יוציא ר'ק מדרנן, הרי שגורים
 55 גוירה לגוירה. דוחה הגמרא: **לא, אין מדבר בערב שבת, אלא בפי**
 56 **תנייא היליא –** באיה אופן שנינו ברייתא זו, כשמוציאה **בשבת**
 57 עצמה, וגورو חכמים גוירה אחת, שהוא יבוא להוציא בידו בשבת
 58 ויעבור על אישור תורה.

המשר ביאור למס' שבת ליום ראשון עמ' ב

15 מקשה הגمراה: **וְהִא מִבְעֵי לִיה** – והרי מכל מקום צריך את הביס
 16 **כִּיד** לקבל את הזיהה ולשמור **שֶׁלָא יִטְנַפּוּ בְּלִיו** – שלא יתלבכו
 17 בגדיו ממנה, ואם כן זו דרך הוצאתו ויתחייב עליה. מתרצת הגمراה:
 18 אמר רבי זעירא, ברייתות אלו **הָאֵתָא הָוֹא** – נשנו בדברי תנא זה,
 19 דאמר, שבל דבר שבא רק **לְאַצּוֹלִי** – להציל ולשמור מטעןות, **לֹא**
 20 **קָא חָשֵׁב** – אינו נחשב אצל האדם, ולכן הוציא דבר כזה אין זה
 21 נחשב דרך הוצאה, ופטור. ובמביאה הגمراה את דברי התנא: **דְּתַנְנָן**
 22 **בְּמִשְׁרֵין פָּד מַעַם**, **הַכּוֹפֶת קָעָרָה** – המניח קערה הפוכה על
 23 **הַפּוֹתֶל שִׁוּרְדִּים עַלְיוֹ גְּשִׁמִּים**, אם עשה כך **בְּשִׁבְיל שְׁתוֹךְ** – תישטף
 24 **וְתַנְתַּקֵּה הַקָּעָרָה בְּמַיִּים גְּשִׁמִּים**, **תָּרִי זֶה בְּכִי יוֹתֵן** – נתקיים במים אלו
 25 הפסוק (ויקרא יא לה) 'ובci יתנן', כלומר שנחשב שרצה בהם והחשיבם,
 26 ואם אחר כך ינתנו על הפירות יכשירום לקבל טומאה. **וְאַם הַנִּיחָה אֶת**
 27 **הַקָּעָרָה רַק בְּשִׁבְיל**

1 את הביס משום שהוא כבר זב גמור, וכיון שאינו צריך לו אין זו דרך
 2 הוצאה ולכן פטור.
 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14
 5 מקשה הגمراה: **מַאי שְׁנָא** – במאה שונה דין זב **בַּעַל שְׂתִּי רָאִוֹת**,
 6 דחייב על הוצאה כסו, משום **דִמְבָעֵי לִיה** – שצירק את הביס
 7 **לְבִדְקָה** אם ראה ראייה שלישית שתחייב בקרבן, ולכן זו דרך
 8 הוצאה, הרי זב **בַּעַל שְׁלַשָּׁ רָאִוֹת נְמֵי מִבְעֵי לִיה** – גם הוא צריך
 9 את הביס **לְסִפְרָה** של השבעה ימים נקיים, דהיינו לבורר אותן ימים
 10 עבר עליו בנסיבות, שם יראה יstorו אותן ימים שבעה ימים
 11 נקיים אחרים, ואם כן זו דרך הוצאה ויתחייב אם הוציאו בשבת.
 12 מתרצת הגمراה: **לֹא נִצְרָבָא** – לא הוצאה הברייתא לפטור בזב בעל
 13 שלוש ראיות, **אַלֲא לְבּוֹ בַּיּוֹם** – באופן שבאותו יום השבת ראה את
 14 הראייה השלישית, שאף אם לא יראה שוב באותו יום אינו יכול
 להתחילה לספור ביום זה את שבעת הימים הנקיים, ולכן אינו צריך את
 הביס ופטור על הוצאה.